

lem for Viborg Amts 5te Valgfreds (Thorup) talte om — han talte om en Kone, som næppe kunde staa sig selv Noget at spise, men sin Hund kunde hun ikke undvære, den maatte hun have selv om nu altsaa de fattige her og der bringe saadanne Offer, at de betale denne Hundeskat, saa er jo dette Offer, og det maa vi erindre, meget større fra de Fattiges Side, end det vil være fra den Velhavendes Side, for hvem 20—30 Kr. ikke kan mærkes. Jeg veed ikke en Gang, hvorledes man fra det Synspunkt, at man vil indskrænke Hundeholdet, kan komme til at foreslaa, hvad der staar i § 4, saa paa Landet skal man, naar man kun har en Hund, i det Mindste betale en Afgift af 50 Dre om Aaret af den. Jeg veed dog ikke, hvorledes man gjennem en Afgift af 50 Dre om Aaret tror at kunne komme til at indskrænke Hundeholdet, naar selv den mindst Bemidlede, der overhovedet vil holde Hunde, vil kunne udrede den; det forekommer mig, at der er en Inkonsekvens deri. Det er Noget, som jeg skal være saa villig til at indrømme, som nogen Anden, at Hunde kunne genere, og at man kan blive generet af Hunde; men det kommer i høj Grad — tror jeg — netop an paa En selv. Jeg siger, som det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgfreds, at nu har jeg færdes i mange Nar paa Gaderne her i Byen; men jeg er aldrig bleven angreben af nogen Hund, naagtet jeg har gaaet paa Kjøbenhavns Gader, og gaaet der hver Dag i over 40 Nar. Det ligger tilbøieligt i hvorledes man selv forstaar at genere sig lige overfor Dyr. Jeg tror i det Hele taget at burde advare imod, at man saaledes ensidig ifølge en sentimental Stemning, som den ærede Minister sagde, hvad enten denne Sentimentalitet er for eller imod Hundene, lader sig høre til at komme ind paa Ting, der ikke er tilstrækkelig Grund til at komme ind paa, og som vil vække Misnøie. At man, navnlig i Kjøbstæderne, maa holde Hundeholdet indenfor visse Grændser, og at der maa gives Erstatning af Stieren, saasnart Hundene gjør Skade, det forstaar sig af sig selv; det behøver man ikke at disputere om. Bestemmelsen i § 5 om Bøder, fordi Hunde forulemper de Velfarende ved at fare imod dem, eller ved Gøen at forfølge dem, er saa meget omtalt, at jeg ikke skal komme ind paa den, men der er nogle enkelte Smaating, som jeg til Slutning kunde have lyst til at gjøre opmærksom paa; først de ere ganske underordnede. Der staar i § 1, at Maalet bestemmes med Hensyn til Hundens Hvide fra Fodjaalernes Plan til Skulderbladets Overflade. Hundens Fodjaaler danner imidlertid ikke noget Plan; man veed jo nok, hvad der

menes, men det var maaste bedst at finde et vigtigere Udtryk. I § 4 staar der Tale om Hunde, der ikke bestandig holdes bundne. Meningen er vistnok noget dersfra forstjellig. Man kan begrænde en Hunds Frihed til et vist Rum paa anden Maade, end ved at holde den bunden, ved at indesparre den i et enkelt Bærelse eller i en Hundegaard, eller hvorledes man nu vil arrangere sig i den Retning, og det er vist det, der ogsaa egentlig er ment. Det er imidlertid ganske underordnede Ting, som jeg kun leilighedsvis tager med, da jeg har Ordet.

Holstein-Holsteinborg. Den ærede sidste Taler og det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgfreds (N. S. Larsen) har stærkt fremhævet, at de aldrig have fundet sig forulempede af Hunde paa Kjøbenhavns Gader, og den ærede sidste Taler fremhævede, at han antog, at de, der bleve forulempede, selv havde givet Anledning dertil. Jeg kan i den Henseende af egen Erfaring anføre lige det Modsatte. Jeg har fra Børn været en stor Elsker af Hunde, holder meget af Hunde, har omgaaedes uendelig mange Hunde, vist mange flere end nogen af de Herrer, og har eiet mange, men jeg eier i dette Dieblis slet ingen. Ved at omgaaes en Hund har jeg aldrig lidt nogen Fortræd; men jeg har haft det Uheld her paa Gaderne at blive bidt 3 Gange af Hunde, og det ikke af store Hunde, men af bitte smaa Hunde — disse smaa ustyrbelige Dyr, der aldrig gjøre Fortræd! Det er ikke blot de store, der ere farlige, de smaa bide ligesaa godt; man skal ikke i den Henseende gjøre Regning paa, at Karakteren hos en Hund forandrer sig, fordi den er lidt større eller lidt mindre. Disse smaa Hunde, som slet komme til at bide, gjøre det vel ikke af Nidssag, men af overdreven Raadhed, af Glæde over, at de er komne ud, stormer de løs, halse op og ned ad Gaden, og naar de se et Menneffe, fare de ikke sjældent i ham og bide, og de bide haardt til, det kan jeg sige af Erfaring, langt ind i Rjodet, saa Blodet kommer frem. Dette om de smaa Hunde, som Modsetning til, hvad der af Andre er anført om dem. Jeg tror ikke, at det vilde være rigtig at formindste Maalet, idet jeg tror, at det her i Forslaget er angivet temmelig rigtig. Naar vi vil en Hund herind, tror jeg, at de Herrer vilde blive forundrede ved at opdage maaste det Modsatte af, hvad de troede, fordi de troede, at Maalet virker anderledes, end det gjør. Det angivne Maalet er mønt paa de meget store Hunde, de saakaldte danske Hunde, de saakaldte New-Foundlandere, og de saakaldte